

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: AFTENSANG. (Efter Claudius.)

Citation: Hauch, Carsten: "AFTENSANG. (Efter Claudius.)", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder.* - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid80731/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Vugger han dig blid i Arm,
Læg dig rolig da til Hvile!
Dobbelt venlig vil du smile,
Naar du vaagner ved hans Barm.

Giv ham da din gamle Dragt!
Mens du slumrer under Løvet,
Mens vi stirre ned paa Støvet,
Virker han en ny med Pragt.

Taaen over Graven gaaer,
Vi bevare dunkle Minder,
Men vi see kun hvad der svinder,
Ikke hvad der forestaaer.

Ei ved Døden at betragte
Kan vi granske Livet ud,
Men hvo slaaer sin Lid til Gud,
Han kan Døden vel foragte.

AFTENSANG.

(Efter Claudius.)

Alt Skoven sig fordunkler,
Den gyldne Stjerne funkler
Paa Himlen roen og blid,
Sin Ret Naturen kræver,
Og over Engen svæver
Den hvide Damp ved Aftentid.

Hvor rolig Jorden hviler
Bag Nattens Slør og smiler
Saa mild og sommervarm;

Den ligner stillen Kammer,
Hvori al Dagens Jammer
Forglemmes skal i Søvnens Arm.

Betragter Maanens Lue!
Den er kun halv at skue,
Og er dog skøn og klar;
Som denne hulde Maane,
Er Meget, som vi haane,
Fordi vort Blik ei blev det var.

Vi stolte Adams Slægter
Kun saare lidet mægter,
Og Meget veed vi ei.
Vi efter Skygger jage,
Og mangen Konst opdage,
Og komme længre fra vor Vei.

Gud Fader i det Høie,
Lær mig at skielne nøie
Det Sande fra dets Skin!
Og, mens jeg er i Live,
Lad liig et Barn mig blive!
Skienk mig et fromt enfoldigt Sind!

Og brister saa mit Hjerter,
Skienk uden Sorg og Smerte
Den sidste Hvile mig!
Og naar du den har skienket,
Lad Sielen uforkrænket
Opstige fra dens Grav til dig!

Saa kold er Nattens Vove,
Nu vil jeg rolig sove,
Giv mig, o Gud, din Fred!
See naadig til min Slummer,
Og trøst mig i min Kummer,
Og trøst min syge Nabo med!

GUSTAV ADOLPH.

Med Seier krandsset stod den svenske Hær,
For første Gang var Tilly overvunden,
Ved Leipzig traf ham Gustav med sit Spær,
Hans Mod er brudt, hans bedste Kraft er svunden;
Sit høje Maal nu stander Kongen nær,
Hans Kæmper alt har Vei bag Elben funden,
Der, liig en Vandsnøg, i sin Barndom ranet,
Med Hvislen flyer igien til Oceanet.

I Skoven høres ei den mindste Vind,
Kun fiern og censom Klosterklokken bæver,
Da standser Kongen, tankefuld i Sind,
Af sine bedste Kæmper Raad han kræver;
Han vier dem i sine Planer ind,
En dunkel Skygge paa hans Pande svæver,
Og Heltens Tale klang i Aftenrøden
Liig Sværdets Tunge, naar den bringer Døden.

Hans Herskerblik, hans Ord, hans Læbes Smil
Henriver pludselig de raske Kæmper,
Og hver en Helt, han være nok saa vild,
Sig efter Kongens Mening gierne læmper.

206